

[Statsministeren.]

dens bestemmelser, men vendte sig stærkt imod bemærkningerne til § 53. Det ligger i sagens natur, at jeg ikke har nogen forudsætning for at gå ind i en polemik med det ærede medlem mod hans forargelse over, at disse bemærkninger er anført i lovforslaget. Jeg ønsker blot at sige, at betænkningen ikke på nogen måde vil være udtryk for nogen vurdering, den er derimod de sagkyndiges udtalelser om disse forhold, udtalelser, som de sagkyndige har baseret på undersøgelser foretaget gennem lang tid overalt i Grønland. Jeg vil endvidere overfor det ærede medlem anføre, at lovforslaget i den skikkelse, det foreligger i her på folketingets bord, jo har foreligget med tilhørende bemærkninger for det grønlandske landsråd, uden at der fra landsrådets side er fremsat lignende bemærkninger som det ærede medlems i dag.

Endelig skal jeg til det ærede medlem fru Edel Saunte, der talte om § 42, sige, at grunden til, at lovforslaget indfører ubetinget offentlig påtale også i tilfælde, hvor en person har smittet sin ægtefælle med kønssygdomme, er, at disse sygdomme jo er og har været et meget alvorligt onde i Grønland, som man nu af hensyn til befolkningens sundhed og trivsel bør bekæmpe så effektivt som muligt. Da kriminalloven ikke er nogen straffelov, men en lov, som hjemler adgang til forskellige former for behandling, kan man vel næppe være så betænkelig ved en sådan bestemmelse, som jo kan bidrage til, at behandling kan sættes ind, såsnart myndighederne kommer til kundskab om, at nogen lider af en kønssygdom. Det må i denne forbindelse også veje tungt til for os, at reglen stemmer med hidtidig praksis, og at den aldrig fra landsrådets side har givet anledning til kritik. Jeg forstår imidlertid godt de betragtninger, der ligger bag det ærede medlems henstilling, som jeg skal lade gå videre til de sagkyndige, og jeg skal bede dem tage det størst mulige hensyn hertil ved lovens praktisering.

Ordføreren (K. Axel Nielsen): I anledning af den beklagelse, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gav udtryk for, over, at statsministeriet har undladt at fremsætte ændringsforslag til § 86, skylder jeg som

formand for udvalget at oplyse, at ændringsforslaget blev trukket tilbage efter henstilling fra et flertal i udvalget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen spurgte mig, om udvalget havde interesseret sig for det store spørgsmål, som det er, at der findes egnede dommere i Grønland. Jeg skal dertil svare, at dette i høj grad har været debatteret i udvalget, og det fremgår da også af betænkningen; jeg kan henvise til side 1 forneden og side 2 foroven, hvor det står omtalt, og hvor man også har henledt ministeriets opmærksomhed på det ønskelige i at få antallet af egnede dommere udvidet. Iøvrigt må jeg herom også henvise til den højtærede statsministers udtalelser for lidt siden.

Dernæst omtalte det ærede medlem hr. Aksel Larsen ændringsforslag nr. 6 til § 121, indeholdende en bestemmelse om, at loven skal optages til revision i samlingen 1959—60, og det ærede medlem sagde, at vi har visse erfaringer med hensyn til sådanne revisionsbestemmelser i lovene. Jeg må gå ud fra, at det ærede medlem mener uheldige erfaringer; det kan jeg jo af gode grunde ikke sige at jeg har, da jeg ikke har været her så længe, men jeg tror dog, man kan slå fast, at når en sådan bestemmelse findes i loven, vil den medføre, at der i folketings-samlingen 1959—60 vil foreligge en beretning fra statsministeriet og Grønlandsdepartementet, bygget på retsociologiske undersøgelser, og jeg kan da også sige, at det er udvalgets opfattelse, at en sådan beretning må foreligge til den tid. Dette vil da heller ikke volde nogen som helst vanskelighed, for det er mig bekendt, at der til stadighed foretages undersøgelser i den henseende, og der er ingen grund til at tro, at man skal holde op dermed.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen omtalte endvidere § 4 og sagde, at han næsten fortrød, at han havde henledt opmærksomheden på, at der kunne opstå tvivl om, hvorvidt det var traktaten med USA eller loven, der gjaldt. Jeg må bedrøve det ærede medlem med at sige, som jeg også sagde i mit første indlæg, at selv uden et ændringsforslag var der ingen tvivl. Det ligger jo i sagens natur, at en kontrakt eller traktat mellem to parter ikke ensidigt kan ændres af den ene part, og derfor er det også uden mening, når det ærede medlem taler om,